

اگر انسان استعدادی داشته باشد و آن را به فعلیت نرساند بعداً نسبت به نداشتن آن فعلیت احساس خلأ می‌کند

شماره پرسش: ۵۱۴۹

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۲/۴/۲۶ ۰۵:۰۰:۰۰

متن پرسش

سلام علیکم استاد عزیز من فکر می‌کنم که مغز و توانایی کار فرهنگی را دارم و بیه سری طرح و برنامه‌ها هم به نظرم می‌رسد ولی آدم کم رو و منزوی‌ای هستم و نمی‌توانم مثل بعضی‌ها سریع ارتباط در جایی برقرار کنم و آنجا کار فرهنگی را شریک شوم و همچنین کار فرهنگی نیاز به مطالعه هم دارد ولی حوصله این که بشینم مطالعه کنم را ندارم و از این قبیل موارد زجر روحی را برایم در پی دارد باید چکار کنم؟ آیا اگر انجام ندهم کما اینکه تا حالا هم انجام ندادم عقوبتی به دنبالم هست؟ اگر آری پس چکار کنم؟ شما می‌دانید که خجالتی بودن و منزوی بودن بسیاری به تربیت خانواده برمی‌گردد و افراد برای حل آن نیاز به جلسات مشاوره است و این نیست که مثلاً کسی به من بگوید منزوی نباش و من هم بعدش نباشم این چنین امری نیست. پس باید چکار کرد؟ این شوق مطالعه را چکار کنم؟ بعضی‌ها در روز اگر ده ساعت هم مطالعه کنند خیالی نیست ولی من تا کمی مطالعه می‌کنم خسته می‌شوم و بی‌حوصله باید چکار کنم؟ این حس توانایی و اینکه باید به کاری در زمینه فرهنگی انجام دهم به خصوص در هنگام یاد کردن شهدا و روضه‌ها به من دست می‌دهد و این باور در من تقویت می‌شود و لی از آن طرف..... با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر انسان استعدادی داشته باشد و آن را به فعلیت نرساند بعداً نسبت به نداشتن آن فعلیت احساس خلأ می‌کند و اذیت می‌شود. از طرفی اگر مایه‌ی علمی درستی داشته باشید خود به خود در شرایطی قرار می‌گیرید که آن را اظهار می‌کنید و از این جهت از روحیه‌ی منزوی بودن خارج می‌شوید. سعی کنید کتاب‌های عالمان عالم‌دار را مطالعه کنید و نه هر کتابی را و نه هر کتاب مذهبی را. در قسمت کتاب «ادب خیال و عقل و قلب» بحثی در نحوه‌ی مطالعه داشته‌ام شاید مفید افتد. موفق باشید